

عنوان مقاله:

اپیدمیولوژی اختلالات روانی در افراد 15 سال و بالاتر مناطق شهری و روستائی شهرستان دزفول در سال 1386

محل انتشار:

اولین همایش ملی بهداشت خانواده و اصلاح شیوه زندگی (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمدحسین خسروپناه - عضو هیئت علمی و مدیر گروه رشته کودکانی دانشگاه آزاد اسلامی دزفول - پزشک

رضا قربان شوهی زاده - کارشناس مسئول واحد بهداشت روان مرکز بهداشت دزفول

احسان بهرام پور - کارشناس آمار و کامپیوتر

اسماعیل حسن نژاد - کارشناس ارشد زبان انگلیسی

خلاصه مقاله:

مقدمه: سلامتی براساس تعریف سازمان جهانی بهداشت عبارتست از رفاه کامل جسمی روانی واجتماعی و نه تنها نبود بیماری یا ناتوانی. بهداشت روانی یا روانپزشکی پیشگیری به کلیه روشها و تدابیری اطلاق می شود که برای جلوگیری از ابتلا به بیماریهای روانی بکار می رود. اپیدمیولوژی یا همه گیر شناسی اختلالات روانی، شاخه ای از پژوهش در علوم رفتاری است که نحوه توزیع این بیماریها در جامعه را مورد مطالعه قرار می دهد، وهدف آن پی بردن به نیازهای بهداشتی و تعیین حجم مشکل بهداشت روان در جوامع است. مواد و روشها: این مطالعه از نوع توصیفی - تحلیلی و مقطعی بوده و نمونه مورد بررسی به شیوه نمونه گیری تصادفی خوشه ای منظم انتخاب شد. حجم نمونه 246 خانوار بود. ابزار بکار گرفته پرسشنامه سلامت عمومی 28 سوالی GHQ-28 بود که چهار مقیاس سلامت جسمانی اضطراب، عملکرد اجتماعی و افسردگی را مورد سنجش قرار می دهد. بحث و نتیجه گیری: هر 4 مقیاس روانی مورد مطالعه در شهر شایعتر از روستا بود ولی سه مقیاس اختلال در سلامت جسمانی، اضطراب و افسردگی در مونث شایعتر ولی اختلال در عملکرد اجتماعی در مذکر شایعتر بود. بیشترین فراوانی در اختلال اضطرابی و بعد سلامت جسمانی و بعد عملکرد اجتماعی و کمترین فراوانی در افسردگی بود. وجود سطح معنی داری بین سلامت جسمانی با سن و تاهل و تحصیلات که در مورد تحصیلات ضریب همبستگی منفی بود، بدان معنی است که افراد جوانتر و متاهل و با سواد از سلامت جسمانی بالاتری برخوردار هستند. وجود سطح معنی داری بین عملکرد اجتماعی با جنس با همبستگی منفی بدان معنی است که افراد مذکر عملکرد اجتماعی بهتری دارند. وجود سطح معنی داری بین افسردگی با سن و وضعیت تاهل با همبستگی منفی بدان معنی است که در افراد مجرد و مسن افسردگی زیادتیر است. همچنین وجود سطح معنی داری بین سلامت جسمانی با اضطراب و عملکرد اجتماعی بیانگر اینست که افراد از نظر جسمی سالمتر، اضطراب کمتر و عملکرد اجتماعی بهتری دارند. وجود سطح معنی داری بین اضطراب با عملکرد اجتماعی و افسردگی بیانگر اینست که افراد مضطرب عملکرد اجتماعی پایین تر و افسردگی بالاتری دارند. وجود سطح معنی داری بین عملکرد اجتماعی با سلامت جسمانی، اضطراب و افسردگی بیانگر اینست که هر قدر سلامت جسمانی بیشتر، اضطراب و افسردگی کمتر باشد، عملکرد اجتماعی بهتر خواهد بود. وجود سطح معنی داری بین افسردگی با اضطراب و عملکرد اجتماعی بیانگر اینست که در افراد با اضطراب کمتر و عملکرد اجتماعی بالاتر، افسردگی هم کمتر خواهد بود

کلمات کلیدی:

اپیدمیولوژی، اختلالات روانی، سلامت جسمانی، عملکرد اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/123500>

